

Դանիելի գիրքը — համար յոթանասունինը

1888 թվականի ապստամբության բացահայտումը. դասեր Լատդիկեական ադվենտիզմի երկրորդ սերնդից

Jeff Pippenger

2024-02-12

Լատդիկեական ադվենտիզմի երկրորդ սերունդը հասավ 1888 թվականին, և այդ սերունդը խորհրդանշականորեն ներկայացված է Եզեկիել ութերորդ գլխում՝ որպես երկրորդ պղծություն, որը ներկայացված է «նրա պատկերների սենյակներով»:

Եվ ես ներս մտա ու տեսա. և ահա՝ ամեն տեսակ սողունների պատկերներ, գարշելի գազաններ, և Բարայելի տան բոլոր կոտորեքը՝ պատին շուրջանակի պատկերված: Եվ նրանց առջև կանգնած էին Բարայելի տան ծերերից յոթանասուն մարդ, և նրանց մեջտեղում կանգնած էր Շափանի որդի Հաազանիան, յուրաքանչյուր մարդ՝ իր խնկարկությամբ իր ձեռքում. և խնկի թանձր ամպը վեր էր բարձրանում: Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, տեսա՞ր, թե Բարայելի տան ծերերն ինչ են անում խավարի մեջ, ամեն մարդ՝ իր պատկերների սենյակներում. որովհետև ասում են. «Տերը մեզ չի տեսնում. Տերը լքել է երկիրը»»: Եզեկիել 8:10-12.

Պատկերների սենյակները ներկայացնում են այն չար գաղտնիքները, որ գտնվում են այն մարդկանց սրտերում, ովքեր ներկայացված են որպես ծերեր, և նրանք հենց այդ չարությունը բերել են ոչ միայն իրենց մտքերի սենյակների մեջ, այլև Աստծու սրբաբանի սենյակների մեջ:

Մի՛ կեր չար աչք ունեցողի հացը և մի՛ փափագիր նրա համեղ կերակուրները. որովհետև ինչպես որ նա խորհում է իր սրտում, այնպես էլ ինքն է. «Կե՛ր և խմի՛ր»,— ասում է նա քեզ, բայց նրա սիրտը քեզ հետ չէ: Առակաց 23:6, 7.

Պատկերների սենյակների ամբարշտությունը գրված է թե՛ տաճարի պատերի վրա, թե՛ ծերերի մտքերի պատերի վրա: Եզեկիելի ութերորդ գլխի երկրորդ պղծության գաղտնի պատկերների սենյակները ներկայացնում են Լատդիկեական ադվենտիզմի երկրորդ սերունդը, և չորս պղծություններից երկրորդ պղծությունն է, որ ավելի շատ ժամանակ է հատկացնում հավաքական ապստամբությունը շեշտադրելու համար, թեև բոլոր չորս պղծություններն էլ ներկայացված են որպես կատարվող այն մարդկանց կողմից, որոնք պիտի լինեին ժողովրդի պահապանները:

«Փրկության նշանը դրվել է նրանց վրա, «որ հառաչում են և աղաղակում՝ այն բոլոր գարշելիությունների համար, որ կատարվում են»: Այժմ մահվան հրեշտակը դուրս է գալիս, ինչպես ներկայացված է Եզեկիելի տեսիլքում կոտորելու զենքերով մարդկանց միջոցով, որոնց տրված է հրամանը. «Սպանեցե՛ք իսպառ՝ ծերունիներին ու երիտասարդներին, կույսերին, փոքրիկ երեխաներին և կանանց, բայց մի՛ մոտեցե՛ք որևէ մարդու, որի վրա նշանը կա, և սկսե՛ք Իմ սրբաբանից»: Մարգարեն ասում է. «Եվ նրանք սկսեցին այն ծերերից, որոնք տան առաջ էին»: Եզեկիել 9:1-6:

Կործանման գործը սկսվում է նրանց մեջ, ովքեր իրենց դավանել են որպես ժողովրդի հոգևոր պահապաններ: Կեղծ պահապաններն առաջինն են ընկնում: Չկա մեկը, որ խղճա կամ խնայի: Տղամարդիկ, կանայք, օրիորդներ և փոքրիկ երեխաներ միասին կորչում են»: Մեծ պայքար, 656:

Երկրորդ սերնդի գալուստը նշանավորող ապստամբությունը հատուկ կերպով կապված է Լառդիկեական ադվենտիզմի առաջնորդության հետ, ինչպես որ դա իրականացավ 1888 թվականի Մինեապոլիսի Գլխավոր համաժողովի նիստում: Այն ներկայացված է «Իսրայելի տան ծերեր» արտահայտությամբ, ինչպես նաև «յոթանասուն մարդ»-ով: Մովսեսի գործին առնչված էին յոթանասուն ծերեր, և Հիսուսի աշակերտների երկրորդ խումբը բաղկացած էր յոթանասուն մարդուց: «Յոթանասուն»-ը ներկայացնում է առաջնորդություն, ինչպես նաև «ծերեր»-ը: Երկրորդ գարշելիությունը լրացուցիչ շեշտադրում է դնում առաջնորդության վրա, և այդպես վարվելով՝ այն շեշտադրում է, որ գարշելիությունը կապված է առաջնորդության հավաքական ապստամբության հետ:

Յոթանասուն հին մարդկանց մեջ կանգնած էր «Սափանի որդի Հաազանիան»: «Հաազանիա» անունը նշանակում է «Աստծուց լսված», և նա ներկայացնում է մի առաջնորդություն, որ ապստամբեց հենց այն ժամանակ, երբ Աստված խոսում էր, որովհետև նա լսեց Աստծուն, բայց հրաժարվեց ունկնդրել, քանի որ հայտարարում էր, թե Աստված լքել է Իր ժողովրդին, և թե Աստված չէր տեսնում, թե ինչ էր կատարվում ծածուկ սենյակներում: Հաազանիան «Սափանի որդին» էր, իսկ «Սափան» անունը նշանակում է «թաքցնել»: Երկրորդ սերնդի այս պատկերը ներկայացնում է առաջնորդության մի ապստամբություն, որը ապստամբեց հենց այն ժամանակ, երբ Աստված խոսում էր, և նրանք հավատում էին, թե Աստված չէր տեսնում կամ չէր հոգում իրենց գործերի մասին:

Քույր Ուայթը գրի է առել, որ իրեն ցույց տրվեցին Լառդիկեական ադվենտիզմի ղեկավարության խոսակցությունները 1888 թվականի Գլխավոր համաժողովի ընթացքում: 1888 թվականի Գլխավոր համաժողովում Աստված Քույր Ուայթին ցույց տվեց առաջնորդների այն ժողովները, որ նրանք անցկացնում էին միմյանց հետ, երբ կարծում էին, թե Աստված չի լսում: Այնտեղ, իրենց սենյակների գաղտնիության մեջ, նրանք չարախոսում էին Քույր Ուայթի, նրա որդու և երեցներ Ջոնսի ու Վազոների դեմ: Նրանք հավատում էին, թե կարող են ազատորեն խոսել, որովհետև Աստված չէր կարող տեսնել իրենց առանձնասենյակներում, սակայն Աստված հենց այդ խոսակցություններն իսկ ցույց տվեց մարգարեուհուն: Նրանք գտնվում էին համատեղ ժողովի մեջ, և ներշնչանքի համաձայն՝ լսում էին վերջին անձրևի լուրը, բայց հրաժարվեցին լսելուց:

Ի՞նչն էր առաջ բերել այնպիսի ղեկավարություն, որն 1888 թվականին դրսևորեց այդքան բացահայտ ապստամբություն, որ Քույր Ուայթը այն համեմատեց Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբության հետ:

«Երբ Սուրբ Հոգով լուսավորվեք, Մինեապոլիսում եղած ամբողջ այն ամբարշտությունը կտեսնեք այնպես, ինչպես այն կա, ինչպես Աստված է նայում դրան: Եթե այս աշխարհում այլևս երբեք ձեզ չտեսնեն, վստահ եղեք, որ ներում եմ ձեզ այն վիշտը, տառապանքն ու հոգու բեռը, որ առանց որևէ պատճառի բերել եք ինձ վրա: Բայց ձեր հոգու **खातर**, ձեզ համար մեռած Նրա **खातर**, ուզում եմ, որ տեսնեք և խոստովանեք ձեր սխալները: Դուք միացել էիք նրանց, ովքեր դիմադրում էին Աստծո Հոգուն: Դուք ունեիք ձեզ անհրաժեշտ բոլոր ապացույցները, որ Տերը գործում էր Եղբայրներ Ջոնսի և Վագոների միջոցով, սակայն լույսը չընդունեցիք. և այն զգացմունքներից հետո, որոնց տրվել էիք, այն խոսքերից հետո, որ ասվել էին ճշմարտության դեմ, դուք պատրաստ չէիք զգում խոստովանելու, որ սխալ էիք գործել, որ այդ մարդիկ Աստծուց պատգամ ունեին, իսկ դուք անարգանքի էիք մատնել թե՛ պատգամը և թե՛ պատգամաբերներին»:

«Մինչ այդ երբեք չեմ տեսել մեր ժողովրդի մեջ այնպիսի հաստատ ինքնագոհություն և լույսն ընդունելու ու ճանաչելու այնպիսի անպատրաստակամություն, ինչպիսին դրսևորվեց Մինեապոլիսում: Ինձ ցույց է տրվել, որ այն խմբից ոչ մեկը, ով փայփայում էր այդ ժողովում դրսևորված ոգին, այլևս հստակ լույս չէր ունենալու՝ տարբերելու համար իրենց երկնքից ուղարկված ճշմարտության թանկարժեքությունը, մինչև որ չխոնարհեցնեք իր հպարտությունը և չխոստովանեք, որ ինքը շարժվում չէր Աստծո Հոգով, այլ որ իր միտքն ու սիրտը լցված էին նախապաշարմունքով: Տերը ցանկանում էր մոտենալ նրանց, օրհնել նրանց և բժշկել նրանց իրենց ուրացություններից, բայց նրանք չէին ուզում ականջ դնել: Նրանք շարժվում էին այն նույն ոգով, որ ներշնչում էր Կորնելիսին, Դաթանին և Աբիրամին: Իսրայելի այդ մարդիկ վճռել էին դիմադրել ամեն ապացույցի, որը ցույց կտար, որ իրենք սխալվում էին, և նրանք շարունակեցին ու շարունակեցին իրենց անհնազանդության ընթացքը, մինչև որ շատերը շեղվեցին՝ միանալու նրանց»:

«Սրանք ովքե՞ր էին: Ո՛չ տկարները, ո՛չ անգետները, ո՛չ էլ չլուսավորվածները: Այդ ապստամբության մեջ կային ժողովի մեջ հռչակավոր երկու հարյուր հիսուն իշխաններ, անվանի մարդիկ: Ի՞նչ էր նրանց վկայությունը: «Ամբողջ ժողովը սուրբ է, նրանցից յուրաքանչյուրն էլ, և Տերը նրանց մեջ է. ապա ինչո՞ւ եք դուք ձեզ բարձրացնում Տիրոջ ժողովի վրա» [Թվեր 16:3]: Երբ Կորնելիս և նրա ընկերները կործանվեցին Աստծո դատաստանի ներքո, այն ժողովուրդը, որին նրանք խաբել էին, այս հրաշքի մեջ չտեսավ Տիրոջ ձեռքը: Հաջորդ առավոտ ամբողջ ժողովը մեղադրեց Մովսեսին և Ահարոնին. «Դուք սպանեցիք Տիրոջ ժողովրդին» [համար 41], և ժանտախտը եկավ ժողովի վրա, և ավելի քան տասնչորս հազար մարդ կործանվեց»:

«Երբ մտադիր էի հեռանալ Մինեապոլիսից, Տիրոջ հրեշտակը կանգնեց իմ կողքին և ասաց. «Ո՛չ այդպես. Աստված գործ ունի քեզ համար անելու այս վայրում: Ժողովուրդը վարվում է ինչպես Կորնելիս, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբության ժամանակ: Ես քեզ դրել եմ քո պատշաճ դիրքի մեջ, որը նրանք, ովքեր լույսի մեջ չեն, չեն ընդունի. նրանք չեն լսի քո վկայությանը, բայց Ես քեզ հետ կլինեմ. Իմ ջնորհն ու զորությունը կպահեն քեզ: Ոչ թե քեզ են նրանք արհամարհում, այլ այն պատգամաբերներին և այն պատգամը, որ Ես ուղարկում եմ Իմ ժողովրդին: Նրանք

արհամարհանք են ցույց տվել Տիրոջ խոսքի հանդեպ: Սատանան կուրացրել է նրանց աչքերը և ապականել նրանց դատողությունը. և եթե ամեն մի անձ չապաշխարի այս իր մեղքից, այս չարքացած անկախությունից, որ վիրավորանք է հասցնում Աստծո Հոգուն, նրանք պիտի քայլեն խավարի մեջ: Ես կհանեմ աշտանակը իր տեղից, եթե նրանք չապաշխարեն և չդառնան, որպեսզի Ես բժշկեմ նրանց: Նրանք մթագնեցրել են իրենց հոգևոր տեսողությունը: Նրանք չեն կամենում, որ Աստված հայտնի Իր Հոգին և Իր գործությունը, որովհետև Իմ խոսքի հանդեպ ունեն ծաղրանքի և զզվանքի ոգի: Թեթևամտությունը, դատարկախոսությունը, կատակասացությունն ու ծաղրանքը ամեն օր գործադրվում են: Նրանք իրենց սրտերը չեն դրել Ինձ որոնելու վրա: Նրանք քայլում են իրենց իսկ վառած կրակի կայծերի մեջ, և եթե չապաշխարեն, պիտի պատկեն տրտմության մեջ: Այսպես է ասում Տերը. Կանգնի՛ր քո պարտքի պահակակետում, որովհետև Ես քեզ հետ եմ և քեզ չեմ թողնի ու չեմ լքի»: Աստծուց եկած այս խոսքերը ես չեմ համարձակվել անտեսել:

«Լույսը Բեթլ Քրիքում շողում էր հստակ, պայծառ ճառագայթներով. բայց Մինեապոլիսի ժողովում մասնակցություն ունեցածներից ո՛վ եկավ դեպի լույսը և ընդունեց ճշմարտության այն հարուստ գանձերը, որոնք Տերը երկնքից ուղարկեց նրանց: Ո՞վ քայլեց քայլ առ քայլ Առաջնորդի՝ Հիսուս Քրիստոսի հետ: Ո՞վ լիակատար խոստովանություն արեց իր մոլորյալ նախանձախնդրության, իր կուրության, իր խանդերի և չար ենթադրությունների, իր ճշմարտությանը ընդդիմանալու մասին: Ոչ մեկը. և քանի որ նրանք երկար ժամանակ անտեսել են ընդունել լույսը, այն նրանց շատ հեռու է թողել. նրանք չեն աճել շնորհի և մեր Տեր Քրիստոս Հիսուսի ճանաչողության մեջ: Նրանք չընդունեցին անհրաժեշտ շնորհը, որ կարող էին ունենալ, և որը նրանց պիտի դարձներ ուժեղ մարդիկ կրոնական փորձառության մեջ»:

Մինեապոլիսում ընդունված դիրքորոշումը, ըստ երևույթին, անհաղթահարելի արգելք էր, որը մեծապես նրանց փակեց կասկածողների, հարցադրողների, ճշմարտությունը և Աստծո գործությունը մերժողների շրջապատում: Երբ գա մեկ ուրիշ ճգնաժամ, նրանք, որ այսքան երկար դիմադրել են ապացույցի վրա ապացույց կուտակված վկայությանը, դարձյալ պիտի փորձվեն այն կետերում, որտեղ այնքան ակնհայտորեն ձախողվեցին, և նրանց համար դժվար կլինի ընդունել այն, ինչ Աստծուց է, և մերժել այն, ինչ խավարի ուժերից է: Ուստի նրանց միակ անվտանգ ընթացքն է խոնարհությամբ քայլել՝ իրենց ոտքերի համար ուղիղ շավիղներ պատրաստելով, որպեսզի կադր ճանապարհից դուրս չշեղվի: Ամեն ինչ որոշվում է նրանով, թե ում հետ ենք հաղորդակցվում՝ արդյոք այն մարդկանց հետ, որոնք քայլում են Աստծո հետ և հավատում ու վստահում Նրան, թե այն մարդկանց հետ, որոնք հետևում են իրենց իսկ ենթադրյալ իմաստությանը՝ քայլելով իրենց իսկ բորբոքած կայծերի մեջ:

Ժամանակը, հոգատարությունն ու աշխատանքը, որոնք պահանջվել են ճշմարտության դեմ գործողների ազդեցությունը հակազդելու համար, սոսկալի կորուստ են եղել, որովհետև մենք հոգևոր գիտելիքի մեջ կարող էինք տարիներով առաջ լինել. և շատ ու շատ հոգիներ կարող էին ավելացած լինել եկեղեցուն, եթե

նրանք, ովքեր պետք է ընթանային լույսի մեջ, շարունակեին Տիրոջը ճանաչելու ուղին, որպեսզի գիտենային, որ Նրա ելքը պատրաստված է ինչպես առավոտը: Բայց երբ այսքան մեծ աշխատանք պետք է ծախսվի հենց եկեղեցու ներսում՝ հակազդելու այն աշխատողների ազդեցությանը, որոնք կանգնել են իբրև գրանիտե պատնեշ այն ճշմարտության դեմ, որ Աստված ուղարկում է Իր ժողովրդին, աշխարհը մնում է համեմատական խավարի մեջ:

«Աստված նպատակ ուներ, որ պահապանները վեր կենային և միաձայնությամբ ուղարկեին վճռական պատգամ՝ շեփորը հստակ ձայն տալով, որպեսզի ժողովուրդը բոլորը միասին շտապեին իրենց պարտքի դիրքը և իրենց բաժինը կատարեին այդ մեծ գործում: Այն ժամանակ այն մյուս հրեշտակի հզոր ու պարզ լույսը, որ մեծ իշխանությամբ իջնում է երկնքից, իր փառքով կլցնեի երկիրը: Մենք տարիներով ետ ենք մնացել, և նրանք, ովքեր կանգնել էին կուրության մեջ և խոչընդոտել էին հենց այն պատգամի առաջխաղացումը, որը Աստված նպատակ ուներ, որ Մինեապոլիսի ժողովից դուրս գար որպես վառվող ճրագ, պետք է խոնարհեցնեն իրենց սրտերը Աստծո առաջ և տեսնեն ու հասկանան, թե ինչպես է գործը խոչընդոտվել իրենց մտքի կուրությամբ և սրտի կարծրությամբ»: Manuscript Releases, հատոր 14, 107–111:

Ի՞նչն էր ծնունդ տվել այնպիսի առաջնորդության, որ 1888 թվականին դրսևորեց այսքան բացահայտ ապստամբություն, այնպես որ Քույր Ուայթը այն համեմատեց Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբության հետ: Պատասխանն, անկասկած, գտնվում է 1863 թվականի ապստամբության մեջ, որը ճանապարհի հարթեց այն բանի համար, ինչի մասին Եզեկիելին ասվեց, թե կլինեն էլ ավելի մեծ պղծություններ: Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» մերժելը և կեղծ աղյուսակ ներմուծելը առաջ պիտի բերեր 1863 թվականի կեղծիքը պաշտպանելու անհրաժեշտությունը: Այսպիսով, Միլլերը պիտի դիտեր, թե ինչպես են իր գոհարները ցրվում և ծածկվում աղբով, ինչպես նաև կեղծ գոհարներով ու մետաղադրամներով: Աշխարհիկ ասացվածքն ասում է. «պատմությունը գրում են հաղթողները»:

Թեև իրականում հաղթողներ չեն, Լաոդիկեական ադվենտիստական եկեղեցին առաջնորդողները ժամանակ և ջանք են ներդրել՝ կառուցելու մի պատմական պատում, որը պաշտպանում է չորս սերունդների ընթացքում աճող ապստամբությունը՝ փորձելով այդ ապստամբությունը ներկայացնել մի լույսի ներքո, որը շատ հեռու է երկնային հրեշտակների կողմից արձանագրված իրական պատմությունից: Պատմության վերաշարադրումը կաթոլիկ եկեղեցու ճիգվիտների բնորոշ առանձնահատկություններից է, և պատմական ռեիզիոնիզմը եղել է Լաոդիկեական ադվենտիստ պատմաբանների մշտական զբաղմունքն ու առևտուրը: Այն, ինչ այս օրերին Լաոդիկեական ադվենտիստ «պատմաբանները» գրում են Մինեապոլիսի Գլխավոր համաժողովի նիստի մասին, պատմական ռեիզիոնիզմի դասական օրինակ է:

Հնարավոր է, որ այդ համաժողովի ապստամբներից մի քանիսը ի վերջո ապաշխարեցին, սակայն կանոնից բացառությունը չի վերացնում կանոնը: Քույր Ուայթին պատվիրված էր մնալ և արձանագրել ժողովը, որովհետև կրկնվում էր Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբությունը: Ադվենտիստ պատմաբանների կողմից

վկայությունը կառուցել այն հարցի շուրջ, թե արդյոք հավատով արդարացման լուրը հասկացվեց, չհասկացվեց, մերժվեց թե չմերժվեց, կամ հետագայում ընդունվեց, նշանակում է շրջանցել ներշնչյալ վկայությունը մի ապստամբության մասին, որը նախապատկերված էր Կորինթոսյան Դաթանով և Աբիրամով:

Այդ երեք ապստամբներից ո՞ւմ մասին է Մովսեսի արձանագրությունը ցույց տալիս, որ հետագայում ապաշխարեց և կրկին ընդունվեց առաջնորդության մեջ՝ Մովսեսի հետ:

«Այս շարժման գլխավոր ոգին Կորին էր՝ Ղևտացի, Կահաթի տոհմից և Մովսեսի ազգականը. նա ընդունակ ու ազդեցիկ մարդ էր: Թեև նշանակված էր խորանի ծառայության համար, նա դժգոհ էր դարձել իր դիրքից և ձգտում էր քահանայության պատվին: Ահարոնին և նրա տանը քահանայական պաշտոնի շնորհումը, որը նախկինում պատկանում էր յուրաքանչյուր ընտանիքի առաջնեկ որդուն, նախանձի և դժգոհության պատճառ էր դարձել, և Կորինը որոշ ժամանակ գաղտնի ընդդիմանում էր Մովսեսի և Ահարոնի իշխանությանը, թեև չէր համարձակվել որևէ բացահայտ ապստամբական քայլի դիմել: Վերջապես նա կազմեց թե՛ քաղաքացիական, թե՛ կրոնական իշխանությունը տապալելու համարձակ մտադրությունը: Եվ նա չուշացավ համակիրներ գտնելու մեջ: Կորինի և Կահաթացիների վրաններին մոտ, խորանի հարավային կողմում, տեղավորված էր Ռուբենի ցեղի բանակատեղին. այս ցեղի երկու իշխանների՝ Դաթանի և Աբիրամի վրանները, Կորինի վրանի մոտ էին: Այս իշխանները պատրաստակամությամբ միացան նրա փառամոլ ծրագրերին: Որպես Հակոբի անդրանիկ որդուց սերածներ՝ նրանք ՊՈՐՖԷԻՆ անուն, թե քաղաքացիական իշխանությունն իրենց է պատկանում, և որոշեցին Կորինի հետ բաժանել քահանայության պատիվները»:

Ժողովրդի մեջ տիրող զգացումների վիճակը նպաստում էր Կորինի մտադրություններին: Իրենց հիասթափության դառնության մեջ նրանց նախկին կասկածները, նախանձը և ատելությունը վերադարձել էին, և դարձյալ նրանց տրտունջներն ուղղվում էին իրենց համբերատար առաջնորդի դեմ: Իսրայելացիները շարունակ կորցնում էին այն իրողությունը տեսադաշտից, որ իրենք գտնվում էին աստվածային առաջնորդության ներքո: Նրանք մոռացել էին, որ ուխտի Հրեշտակն էր իրենց անտեսանելի Առաջնորդը, որ ամպյա սյան վարագույրով ծածկված՝ Քրիստոսի ներկայությունը գնում էր նրանց առջևից, և որ Մովսեսն Իրենից էր ստանում իր բոլոր հրահանգները:

«Նրանք չէին կամենում հնազանդվել այն սարսափելի դատավճռին, ըստ որի՝ բոլորը պիտի մեռնեին անապատում, և այդ պատճառով պատրաստ էին կառչելու ամեն պատրվակից՝ հավատալու համար, թե իրենց առաջնորդողը և իրենց կործանումը հռչակողը ոչ թե Աստված էր, այլ Մովսեսը: Երկրի վրա եղած ամենաեղբ մարդուն իսկ լավագույն ջանքերը չկարողացան զսպել այս ժողովրդի անհնազանդությունը. և թեև նրանց նախկին կամակորության հանդեպ Աստծո դժգոհության նշանները դեռևս նրանց առաջ էին՝ իրենց խախտված շարքերով և պակասած թվով, նրանք այդ դասը սրտին մոտ չընդունեցին: Նրանք կրկին հաղթահարվեցին փորձությունից»:

Patriarchs and Prophets, 395, 396.

Լատդիկեական աղվենտիզմը սկիզբ առավ 1856 թվականին, իսկ 1863-ին այն դարձավ իրավաբանորեն գրանցված Լատդիկեական Աղվենտիստական եկեղեցի: Ինչպես նախապես շոշափվել է նախորդ հողվածներում, չկա ներշնչյալ որևէ վկայություն, թե Լատդիկեան երբևէ փրկվում է: Այն չի կարող փրկվել, եթե չապաշխարի իր վիճակից և չընդունի Փիլադելփիայով ներկայացված փորձառությունը: Լատդիկեան մի ժողովուրդ է, որ դատվում է՝ Տիրոջ բերանից դուրս թքվելով: Որպես Լատդիկեական եկեղեցի՝ ներշնչանքը վկայում է, որ եկեղեցին վիճակված էր թափառելու անապատում, ինչպես հին Իսրայելը:

Հին Իսրայելի ապստամբներից ո՞վ քառասուն տարի թափառեց անապատում և ապա մտավ Ավետյաց երկիրը: Ոչ մի հոգի, և նրանց թափառելը նախապատկերում էր արդի Իսրայելի թափառությունը:

Կորխի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբությունը (որը նախատիպավորում էր 1888 թվականի ապստամբությունը) հիմնված էր ժողովրդի վերաբերյալ արձակված այն դատաստանը ընդունելու նրանց չկամության վրա, որով նրանց նշանակվել էր քառասուն տարի թափառել անապատում: 1888 թվականի ապստամբությունը հիմնված էր ղեկավարության կողմից այն հռչակագրի մերժման վրա, որը նրանց նույնացնում էր Լատդիկիայի հետ և, նրանց անհնազանդության պատճառով, նրանց նշանակել էր դեռ շատ տարիներ թափառել անապատում:

«Ա. Թ. Ջոնսի և Է. Ջ. Վագոների միջոցով մեզ տրված պատգամը Աստծո պատգամն է Լատդիկիայի եկեղեցուն, և վա յ յուրաքանչյուրին, ով դավանում է, թե հավատում է ճշմարտությանը, սակայն ուրիշներին չի արտացոլում Աստծուց տրված շողերը»:
The 1888 Materials, 1053.

Հին մարդիկ, որոնք 1888 թվականին պիտի լինեին ժողովրդի պահապանները, հավատում էին, թե իրենք «հարուստ են և բարիքներով հարստացած»: Թե ինչն էր առաջ բերել այս վիճակը 1888 թվականից առաջ, կքննենք հաջորդ հոդվածում:

«Իմ հոգին խիստ տրտմում է՝ տեսնելով, թե որքան արագ են ոմանք, որոնք լույս և ճշմարտություն են ստացել, ընդունում Սատանայի խաբեությունները և հրապուրվում կեղծ սրբությամբ: Երբ մարդիկ շեղվում են այն սահմանաքարերից, որոնք Տերն է հաստատել, որպեսզի մենք հասկանանք մարգարեությամբ նշված մեր դիրքը, նրանք գնում են՝ չիմանալով, թե ուր»:

«Ես կասկածում եմ, թե արդյո՞ք իսկական ապստամբությունը երբևէ բուժելի է: «Patriarchs and Prophets»-ում ուսումնասիրեցե՞ք Կորխի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբությունը: Այս ապստամբությունն ընդարձակվեց՝ ընդգրկելով ավելի քան երկու մարդու: Այն առաջնորդվում էր ժողովրդի ժողովքի երկու հարյուր հիսուն իշխանների կողմից՝ անուն հանած մարդկանց: Ապստամբությունը կոչեցե՞ք իր ճշմարիտ անունով, և ուխտադրությունը՝ իր ճշմարիտ անունով, ապա նկատի առե՞ք, որ Աստծու հին ժողովրդի փորձառությունը՝ իր բոլոր առարկելի գծերով հանդերձ, հավատարիմ կերպով արձանագրվեց, որպեսզի անցնի պատմության մեջ: Գիրքն ասում է. «Այս բաները ... գրվեցին մեզ խրատ լինելու համար, որոնց վրա

հասել են աշխարհի վախճանները»: Եվ եթե ճշմարտության գիտությունը ունեցող տղամարդիկ և կանայք այնքան են բաժանված իրենց Մեծ Առաջնորդից, որ ընդունում են ուխտադրության մեծ առաջնորդին և նրան անվանում «Քրիստոս՝ մեր Արդարությունը», ապա դա այն պատճառով է, որ նրանք ճշմարտության հանքերի խորքերը չեն իջել: Նրանք ի վիճակի չեն զանազանելու թանկարժեք հանքաքարը անարժեք նյութից:»

«Կարդացե՛ք Աստծո Խոսքում այնքան առատորեն տրված նախազգուշացումները այն սուտ մարգարեների վերաբերյալ, որոնք պիտի գան իրենց հերձվածքներով և, եթե հնարավոր լինի, պիտի մոլորեցնեն նույնիսկ ընտրյալներին: Այս նախազգուշացումների առկայությամբ ինչո՞ւ է, որ եկեղեցին չի զանազանում սուտը ճշմարիտից: Նրանք, ովքեր որևէ կերպ այսպես մոլորվել են, պետք է խոնարհվեն Աստծո առաջ և անկեղծորեն ապաշխարեն, որովհետև այնքան դյուրությամբ չեղվել են: Նրանք չեն զանազանել ճշմարիտ Հովվի ձայնը օտարի ձայնից: Թող այսպիսիներից յուրաքանչյուրն վերաքննի իր փորձառության այս գլուխը»:

«Ավելի քան կես դար Աստված Իր ժողովրդի վրա լույս է սփռել Իր Հոգու վկայությունների միջոցով: Այսքան ժամանակից հետո մի՞ թե մի քանի մարդկանց ու նրանց կանանց է թողնված հավատացյալների ամբողջ եկեղեցուն համոզել, թե տիկին Ուայթը խաբեբա և մոլորեցնող է: «Նրանց պտուղներով պիտի ճանաչեք նրանց»»:

«Նրանք, ովքեր կարող են անտեսել բոլոր այն ապացույցները, որ Աստված տվել է իրենց, և այդ օրհնությունը դարձնել անեծք, պիտի դողան իրենց իսկ հոգիների ապահովության համար: Նրանց ճրագակալը պիտի հանվի իր տեղից, եթե չապաշխարեն: Տերը վիրավորված է: Ճշմարտության դրոշմ՝ առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամների, թողնվել է, որ քարշ գա փոշու մեջ: Եթե պահակները այս կերպ թողնվեն, որ մոլորեցնեն ժողովրդին, Աստված որոշ հոգիների պատասխանատու պիտի համարի սուր զանազանության պակասի համար, որով պետք էր բացահայտեին, թե ինչ տեսակ կեր էր տրվում Իր հոտին»:

«Ուխտադրություններ տեղի են ունեցել, և Տերը անցյալում թույլ է տվել, որ այսպիսի բնույթի բաներ զարգանան, որպեսզի ցույց տա, թե որքան հեշտությամբ Իր ժողովուրդը մոլորվելու է, երբ իրենք ապավինեն մարդկանց խոսքերին՝ փոխանակ իրենք իրենց համար Սուրբ Գրությունները քննելու, ինչպես վարվեցին ազնվական բերիացիները, տեսնելու համար՝ արդյոք այս բաներն այդպե՞ս են: Եվ Տերը թույլ է տվել, որ այսպիսի բաներ տեղի ունենան, որպեսզի նախազգուշացումներ տրվեն, որ այդպիսի բաներ տեղի կունենան»:

«Ապստամբությունն ու հավատադաճությունը հենց այն օդում են, որ շնչում ենք: Մենք կազդվենք դրանցից, եթե հավատքով մեր անօգնական հոգիները չկախենք Քրիստոսից: Եթե մարդիկ այժմ այսքան դյուրությամբ մոլորվում են, ապա ինչպե՞ս պիտի կանգնեն, երբ Սատանան Քրիստոսին կկերպարի և հրաշքներ կգործի: Ո՞վ այն ժամանակ անշարժ կմնա նրա խեղաթյուրումներից, երբ նա, թեև միայն Սատանան է՝ իր վրա առած Քրիստոսի անձը, կդավանի, թե Քրիստոսն է, և արտաքուստ կկատարի Քրիստոսի գործերը: Ի՞նչը պիտի պահի Աստծու

Ժողովրդին, որ իր հավատարմությունը չտա կեղծ քրիստոսներին: «Նրանց հետևից մի՛ գնացեք»:»

«Վարդապետությունները պետք է հստակ հասկացված լինեն: Նրանք, ովքեր ընդունված են ճշմարտությունը քարոզելու համար, պետք է խարսխված լինեն. այդժամ նրանց նավը կդիմանա փոթորկին և մրրկին, որովհետև խարսխը նրանց ամուր է պահում: Խաբեությունները պիտի ավելանան, և մենք պարտավոր ենք ապստամբությունը կոչել իր իսկական անունով: Մենք պետք է կանգնենք՝ ամբողջ սպառազինությունը հագած: Այս պայքարում մենք միայն մարդկանց հետ չենք հանդիպում, այլ իշխանությունների և գորությունների: Մենք մարմնի և արյան դեմ չենք մաքառում: Թող Եփեսացիս 6:10–18-ը կարդացվի մեր եկեղեցիներում զգուշորեն և խոր տպավորությամբ»: Notebook Leaflets, 57, 58.